

Edgar je velmi krásný. Velmi vysoký. Velmi pěkně oblečený. Velmi dobře vychovaný. Velmi kultivovaný. Velmi sexy. Velmi urostlý. Velmi společenský. Na můj vkus by mohl být něžnější, ale zase je bohatý. Ne zas tak moc bohatý, ale zkrátka bohatý. Každopádně bohatší než já, což ovšem není zase nejlepší doporučení. Edgar sice má jistý smysl pro humor, ale není vtipný. Podle mého soudu se měl v dětství víc stýkat s klauny než s bankéři, ale jeho rodiče se holt pohybovali v radostném prostředí světa financí a ne v cirkuse, tím se to vysvětluje. Ať to zkoumám z jakékoli stránky, Edgar má skoro všechno, o čem žena sní. Sečteno a podtrženo je to muž, na kterého jsem dlouho čekala, a nejúžasnější na tom je, že je teď můj. Kromě všech kladů, které jsem tu vyjmenovala, u něj miluju ještě spoustu jiných věcí. Jeho ruce, jeho úsměv, jeho velké a plné rty, jeho jemnou a vždycky teplou kůži, jeho pravé obočí, které má ve zvyku pozvedávat, když ho něco pobaví nebo udiví, jeho hluboký a smyslný hlas, jeho vůni, to, jak se pohybuje a chodí. Prostě a jednoduše ho miluju. A on mě taky, aspoň v to pevně doufám. Víte, Edgar je skoupý na vyznání lásky. Když mu řeknu „miluju tě“, dostane se mi jenom odpovědi typu „ano, já vím“ nebo taky „ty jsi zlatíčko“. Nikdy neslyším „já tebe taky“, na což každá zamilovaná žena čeká. To jeho „ano, já vím“ mě lehce štve, uznejte, že je to krapet frustrující. Přesto mu to nezalívám, protože si hodně vytrpěl, podle toho, co vím od jeho kamaráda Antoina.

Edgar chodil šest let s jistou Valérií, úplně fádni a nezájmavou holkou, která mu zahýbala prakticky přímo pod nosem s celou Paříží. Na vnitřní Paříž se asi omezila proto, že na předměstí se člověk přece jenom hůř dostává a musí už mít sakra důvod, aby vlezl do RER kvůli nějaké rychlovce, ze které se nakonec může vyklubat pěkný propadák. Láska je ovšem slepá, takže Edgar si ničeho nevšiml. Tedy aspoň si to celé jeho okolí myslelo. Podle toho, co vykládal jeho kamarád, tu káču šíleně miloval a hodlal si ji vzít. Což taky udělal. Oženil se s velkou pompou v kostele. On v tradičním ohozu s krovkami, ona postrojená jako nějaká socka, co si hraje na dámu, s vypelichanými a zaprášenými pštrosími pery plihnoucími na šatech barvy žlutého másla. Hotová groteska! Samozřejmě jsem tam nebyla, ale donesli mi to lidi, kteří to s Edgarem myslí dobře. Po těžce snobském koktejlu se všichni octli pod stanem. Určitě je vám jasné, že tam nehodlali kempovat. Podle Antoinova vyprávění si vzal Edgar mikrofon a řekl, že má pro všechny překvapení. Vyzval zúčastněné, aby si každý sedl na své místo, sám zůstal na pódiu, načež dal k lepšímu proslov o lásce, hodnotách manželství a rodiny, významu věrnosti dvojice a tak podobně. Svoji tirádu zakončil tím, že požádal stolovníky, ať obrátí talíře. Pod nimi je čekalo překvapení. Věřte tomu nebo ne, přilepil na dno každého talíře fotku své ženy s holým zadkem, jak si to právě rozdává s jeho nejlepším přítelem, který mu šel jen tak mimochodem za svědka.

Nikdo netušil, jak se mu podařilo ten snímek splašit, ale všichni se shodli, že na tom musel pracovat už hodně dlouho a někoho do přípravy tohoto parádního čísla zasvětit. Dokonce se šušovalo, že si najal detektiva, aby sledoval jeho vyvolenou, která se spěchem div nepřerazila a honem hupsla do cizí postele, jakmile její miláček vypadl někam na služební cestu. Podle Antoina si každý svatebčan vytvo-

řil svoji verzi a pár týdnů nato se zrodila nová pařížská legenda. Podle jedněch byl Edgar ublížený manžel, zrazený pochybnou ženou, která měla určitě blíž k chlípné čubce než ke světici, podle druhých zase odporný manipulátor se srdcem tvrdým jako kámen, když odmítl znovu přivinout na hrud' ubohou hříšnici chystající se k pokání. Chudák děvenka... Tři sta lidí ji vidělo na fotce, jak šuká na všech čtyřech, s kalhotkami na hlavě, vyplazeným jazykem a tváří zkroucenou extází. Nedokážu pochopit, jak někdo může prožít takové ponížení a okamžitě se neztratit někde v nenávratnu. Tahle husa místo toho zůstala sedět na fleku v těch svých ohyzdných hadrech a příšerném účesu a nezmohla se na nic jiného, než že neustále opakovala dokola „já tomu fakt nerozumím“. Velmi dojemné. Tedy jak pro koho. Jean-Julien, onen slavný svědek a Edgarův nejlepší přítel, na nic víc nečekal a vypařil se, nejdřív se ovšem studem počural, čímž totálně zničil úplně nové gatě. Ještě než začali servírovat dosud šokovaným hostům předkrmy, zmizel i Edgar a nechal manželství anulovat. Už nikdy svoji exmanželku neviděl, ani o ní nemluvil. Podle toho, co se povídá, tráví prý to děvče poměrně neveselé dny na jakési farmě v Cantal, kde se údajně stará o nějaké spratky.

Tohle všechno vám vykládám proto, abyste věděli, že Edgar si s ženskými užil svoje a že se nehodlá do vztahu okamžitě úplně položit, což naprosto chápu. Nikdy mi nic o téhle etapě svého života nevyprávěl a já mám silný dojem, že dobře ví, jak nevyčerpatelným pramenem informací je Antoine, který vyslepičí i to, nač se ho nikdo neptá. Důležité ovšem je, že teď jsem tu já a díky mně zapomené na všechny pohromy. Až pochopí, že jsem vzácná perla osudem předurčená, aby mu oblažovala život, pak mi řekne „já tě miluju, Garance“, místo toho svého „ano, já vím“, přičemž mě hledí po hlavě jako svého labradora. Teda kdyby nějakého měl.

Jo, je to tak, jmenuju se Garance. S tímhle křestním jménem jsem si dost užila. Hlavně na základní škole, kde mi všichni říkali *Daktari*. Jistě už vám došlo, že mezi Clarence a Garance je jenom velmi malý rozdíl. Na obranu mých pitomých spolužáků dlužno dodat, že jsem vypadala dost úděsně. Byla jsem malá, oblečená vždycky jako kluk, vlasy jsem nosila ostříhané nakrátko a z legrace jsem občas, vlastně dost často, šilhala. Připadalo mi to ohromně zábavné, hlavně proto, že z toho máti pravidelně hysterčila. Pokaždé mi opakovala, že mi to nakonec zůstane napořád, protože do toho chytnu průvan. Typický příklad truchlivých a hrůzu budících varovných předpovědí předávaných z generace na generaci. Jako třeba: „Ne abys spolkla žvýkačku, ucpeš si zadek“ nebo „Nekousej si nehty, dostaneš zánět slepého střeva“. Stokrát jsem spolkla žvýkačku, aniž bych si kdy cokoli ucpala, ale můžu říct, že v případě těch pitomých průvanů se máti nemýlila: jednou ráno jsem se probudila a pravé oko mi šlo totálně šejdrem, jako by chtělo sdělit nějaké závažné tajemství mému nosu. Teď už jsem šilhala doopravdy a trvalo to až do doby, než jsem za pár let podstoupila operaci očí.

Taky bych mohla vykládat o svých rovnátkách, často nerozlučném doplňku brýlí, rozhovřit se o tom, jak mě zvali na narozeninové mejdany jenom proto, aby se ta banda intelektuálně bezbranných omezenců měla ve své stupidní zlomyslnosti čemu vysmívat. Trávila jsem celé hodi-

ny se slzami v očích sama na lavici, hrála obětního beránka a na vlastní kůži zažívala nespravedlnost světa. Od té doby cítím výjimečnou náklonnost k malým postavám s brýlemi s okousanými obroučkami. Dneska už jsem na tom dobře, díky za optání. Je mi pětatřicet, mám rovné zuby, oči jsou tam, kde mají podle anatomického atlasu být, a smířila jsem se se svým křestním jménem. Edgar ho zbožňuje, a protože já zase zbožňuju Edgara, jsem z Garance nadšením bez sebe.

Ještě musím upřesnit, že jsme spolu od čtvrtka 15. července 2003. Tedy šest měsíců, sedm dní, dvanáct hodin a tři minuty. Vteřiny jsem zapoměla. V mém věku znamená šest měsíců života ve vztahu stejně, co dva roky pro dvacítku, která se ještě hledá, má život před sebou a může měnit názory stejně často jako milence. Ženy v mém věku už vědí, co nechťejí. Investují a hromadí kapitál s vyhlídkou na dlouhou výpovědní lhůtu. Plánují a sprádají někdy ne zrovna pravděpodobné sny o budoucnosti. Těm z nás, které chceme mít v tomhle věku děti, tikají biologické hodiny, už se nemůžeme moc plést ve výběru koně. A když není k dispozici dobrý kůň, spokojujeme se s dobře stavěným oslem v dobré víře, že splní svoje noční poslání: sex, sex a zase sex.

Je 22. leden 2004. Den začíná dobře. Obloha je jasná, mrzne a já jsem ve skvělé náladě zavrtaná pod pokrývkou. Je zima. Z postele koukám na pařížské střechy pod sněhem a je to nádhera. Musí být něco po desáté, naplno si tu chvíli užívám. Protahuju se jako mladá kočka a předu blahem. Celou noc jsem se milovala s mužem, kterého mám ráda. Teda nejmíň čtyřikrát. Ne, to ne. Čtyřikrát to nebylo. Ale mohlo být, kdybych chtěla. Jenže já jsem usnula příliš brzy, ještě než jsme na to skočili podruhé. Pořád si říkám, jak to asi dělají jiné páry, že dokážou skotačit celou noc a milovat se třeba dvakrát, třikrát nebo pětkrát po sobě.

Já když si vybiju baterky, jsem vyřízená a nic víc ze sebe nevydoluju, kdybych se zbláznila. Musím se vyspat, tečka. Mezi námi, kdybych se měla po svém prvním a posledním nočním orgasmu probudit z postkoitální otupělosti a znovu uvést do chodu svoje mezinoží, nezažila bych nic příjemného. Měla bych dojem, že se někdo snaží ztéci moji branku obrovským bucharem obaleným skelným papírem. A to fakt dost bolí.

Pořád jsem pod pokrývkou, ale už jsem měla čas připravit si kafe tak, jak to mám ráda: málo kávy a hodně vody. *The American way*, jak se říká. Pro skutečné milovníky kávy absolutně bez chuti a bez vůně, ale mně to tak vyhovuje. Nikdy nic jiného nesnídám. Ráno nemívám hlad. Přitom si představte, že když spím v hotelu, jsem ráno schopná kompletně vyjíst studený buffet. Ale to odbíhám... Už jsem vám řekla, že se v mém běžném denním životě usídlila láska s velkým L, jsem v sedmém nebi a bez ustání se vznáším. Zbožňuju ten stav.